

INSULA INDIGO

Aprecieri pentru această carte

T. I. Lowe zugrăvește chestiuni de viață controversate cu un umor aparte, în stilul ei inconfundabil, iar personajul său, Sonny Bates, este o forță de care trebuie să se țină seama... O carte extraordinară!

—FRANCINE RIVERS, autoarea romanelor *Răscumpărată prin iubire* și
Mai prețioasă decât aurul, bestsellere *New York Times*



Cu o intrigă ce amintește de pilda fiului risipitor, în care se împletesc teme biblice precum harul și răscumpărarea, cel mai recent roman al lui Lowe va atrage cititorii de ficțiune creștină. În poveste există unele scene emoționale de abuz sexual, care vor frânge sufletul tuturor celor interesați de acest gen.

—BOOKLIST



Lowe aduce speranța Evangheliei în viața femeilor afectate de abuzuri, un subiect evitat în cele mai multe cărți de ficțiune creștină. Într-un stil convingător și captivant, Lowe țese o poveste de dragoste care înalță femeile și bărbații și arată felul în care iubirea poate dărâma toate zidurile de apărare pe care secretele și suferința le pot ridica în viața unui om. Nicole Deese și Natalie Walters sunt două autoare contemporane care tratează subiecte similare.

—LIBRARY JOURNAL



Cu unele referiri la elemente de basm — o zână bună, proprietară de motel, și o Bestie cu propriile traume — *Insula Indigo* este un roman despre relațiile complicate din familie, o poveste despre greșeli și răsturnări de situație, dar și despre mesajul puternic al harului și al milei lui Dumnezeu. Pot spune că am fost foarte încântată de această carte. Sonny este un personaj imperfect, care va atinge o coardă sensibilă în inima oricărui cititor. Uneori m-a supărat ea, alteori m-a exasperat tratamentul altora față de ea, dar nu am putut să nu o susțin din toată inima pe drumul noii libertăți dobândite: aceea de a fi cine a rânduit Dumnezeu să fie.

—BY THE BOOK

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LOWE, T.I.

Insula de indigo / T.I. Lowe. - Oradea : Scriptum, 2026

ISBN 978-606-031-662-6

INSULA *Indigo*



T. I. LOWE



Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Indigo Isle
by T. I. Lowe
by Zondervan, a registered trademark of
HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, TN

© 2023 by T. I. Lowe. All Rights Reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Insula Indigo
de T. I. Lowe

© 2026 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației
autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane în viață sau decedate
este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-662-6
ISBN (e-book) 978-606-031-678-7

Tiparul executat în U.E.
30 29 28 27 26 5 4 3 2 1



*Prietenei mele, Vicki Baty:
Îți mulțumesc pentru că m-ai însoțit
în această aventură în tonuri de indigo.*





*O voi căuta pe cea pierdută,
o voi aduce înapoi pe cea alungată.*
—EZECHIEL 34:16





MULȚUMIRI

Se spune că scrisul este o meserie solitară. Într-o anumită măsură, așa și este, atunci când stau la calculator și scriu de zor, dar în realitate, scrisul înseamnă nespus mai mult. Echipa Lowe – Bernie, Nathan și Lydia – mi-a fost alături la fiecare pas. Lydia chiar a contribuit la această poveste. De pildă, când habar n-aveam ce tatuaj ciudat să-i fac Lyricăi, Lydia a sugerat peria de toaletă. Idee genială! Tot ea m-a ajutat să găsesc nume potrivite câtorva personaje. Adevărul este că n-aș putea să-mi urmez visul de a scrie fără sprijinul familiei mele! Vă mulțumesc. Vă iubesc și mai mult!

Vicky Baty, mi-a făcut mare plăcere aventura noastră la atelierul de indigo și sunt recunoscătoare pentru relația noastră, care devine tot mai strânsă. În plus de asta, nu am cuvinte îndeajuns pentru a-ți mulțumi ție și librăriei tale, Bookends, pentru tot sprijinul pe care mi l-ați oferit. Ori de câte ori te invit la o lansare de carte, nu mă refuzi niciodată. Ba mi-ai oferit feedback neprețuit chiar și la această

poveste. Îți mulțumesc din suflet! Abia aștept următoarea noastră aventură, de data asta într-un oraș-fantomă!

Teresa Moise, probabil că unele dintre prietenele mele s-au cam săturat de mine și de ficțiunile mele – și nu le condamn – dar tu ai rămas alături de mine. Nu ai încetat nicio clipă să mă întrebi despre poveștile mele. Când mă uit la tine, văd femeia care mi-aș dori să fiu. O femeie care înțelege cât de important este să-i ascuți pe ceilalți, care dă dovadă de îndelungă răbdare și știe să dea sfaturi în așa fel încât îmi doresc cu adevărat să le ascult. Apreciez nespus de mult sugestiile pe care mi le-ai oferit pe parcursul scrierii romanului *Insula Indigo*. Prietenia ta este unul dintre cele mai prețioase daruri din viața mea.

Christina Coryell, nu încetezi niciodată să mă încurajezi. Ești cea mai minunată tovarășă de lectură și cel mai bun critic literar pe care mi l-aș fi putut dori. Abia aștept să citesc următoarea ta poveste și să-ți spun ce cred despre ea. (Nu fac decât să-ți dau un mic imbold să te grăbești!)

Lynn Edge, luptătoarea mea în rugăciune. Când Sonny spune cât de sincer se roagă Erlene pentru ea, știu exact despre ce vorbește, pentru că eu te am pe tine. Am nevoie de fiecare rugăciune pe care o înalți pentru mine. Mulțumesc din inimă, draga mea prietenă.

Dragă familie Mishoe, vă mulțumesc că ați venit cu mine să explorăm cimitire. Știu că Bobby și-a găsit acum un nou hobby!

Trina Cooke și Jennifer Strickland, alias „Belele”. E vina voastră că am ajuns dependentă de mâncăruri decadente și de Wordle. Măcar una dintre cele două pasiuni e sănătoasă, slavă Domnului! Voi două îmi faceți viața mai interesantă și vă iubesc pentru asta!

Caroline Harper, proprietara CHI Design Indigo, mi-a făcut o deosebită plăcere să particip la atelierul tău de indigo și sper să mai ajung cât de curând la unul. Îți mulțumesc pentru răbdarea cu care ai răspuns tuturor întrebărilor mele. Mi-ai dat ocazia să descopăr informații valoroase și să le pun în practică pe parcursul scrierii acestui roman.

Danielle Egan-Miller, ești o agentă extraordinară. Nimic de zis! Deși am sentimentul că ar trebui să-ți dedic o întreagă pagină de mulțumiri. Ai transformat visurile mele în realitate. Am și alte visuri pe care sunt convinsă că mă vei ajuta să le realizez. Ești absolut genială!

Kathryn Olson, cea mai frumoasă parte, atunci când finalizez un manuscris, este să știu că el va ajunge în mâinile tale talentate. Tu mă ajuți să devin o scriitoare mai bună. Îți prețuiesc enorm îndrumarea. Ai un talent extraordinar de a sesiza exact lucrurile pe care am vrut să le spun într-o poveste, dar, dintr-un motiv sau altul, n-am reușit să le exprim. Îți mulțumesc din suflet!

Jan Stob, Karen Watson și echipa de la Tyndale, sunt o femeie cu adevărat binecuvântată că fac parte din echipa voastră. Este o onoare deosebită să lucrez alături de voi. Vă mulțumesc pentru entuziasmul și devotamentul cu care mă ajutați să ajung cu poveștile mele simple și directe la cititori din toată lumea.

Vă mulțumesc vouă, cititori dragi, pentru că m-ați însoțit încă de la apariția romanului *Lulu's Café*, cu mult timp în urmă, și vouă, noilor mei prieteni, care v-ați alăturat cercului nostru, care a sporit considerabil de la apariția romanului *La umbra magnoliilor*. Voi faceți ca munca mea să fie atât de frumoasă!

Tatăl meu ceresc, sunt o aiurită care face greșeli în fiecare zi, dar Tu mă iubești necondiționat. Deasupra comodei mele, am pus un cartonaș pe care am scris cuvintele din Ezechiel 34:16: „O voi căuta pe cea pierdută, o voi aduce înapoi pe cea alungată.” Îți mulțumesc că mă aduci înapoi de fiecare dată când mă rătăcesc din cauza încăpățânării mele.



CAPITOLUL 1

Carevasăzică, așa te simți când te paște moartea și ești singură cuc!

Zăceam închisă în spațiul cavernos, întorcând gândul pe toate părțile. Lespedea rece din beton era o răcoare binecuvântată pentru trupul meu vlăguț, în contrast cu căldura înăbușitoare ce se strecura prin deschizătură, ca niște aburi grei. O căldură cum nu întâlneai decât în ținutul de jos al Carolinei de Sud – dogoritoare și umedă, de-ai fi zis că te scalzi în apă, numai că apa, în loc să te răcorească, se pricepea de minune să te perpelească.

Un pufnet disprețuitor mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Haide, Sonny. Cât mai vrei să lânchezești în cripta aia?

Am deschis un ochi și m-am adresat coamei de sirenă înfioate din spatele obiectivului aparatului meu Canon EOS.

— Asta nu-i o criptă. E un mormânt provizoriu.

Aparatul a coborât câțiva centimetri, scoțând la iveală un chip îmbufnat și nedumerit.



— Poftim?

— E locul în care cei de la pompe funebre obișnuiau să depună cadavrul până când mormântul sau mausoleul era gata. Cred că-n ăsta au fost depuse până la patru cadavre deodată. Uneori, cadavrele trebuiau să zacă aici luni întregi, iarna, când pământul era înghețat bocnă. Îți vine să crezi?

— Deci, tu stai întinsă pe locul în care au fost depuse cândva cadavre? Umerii tatuati ai Lyricăi s-au cutremurat.

— Mai vezi vreunul aici? Mi-am încrucișat brațele pe piept, pozând într-un cadavru. Mai fă-mi câteva poze.

Lyrica a țâțâit nemulțumită, părând mai degrabă o adolescentă îmbufnată decât o femeie de douăzeci și ceva de ani, și și-a fluturat mâna cu unghii strălucitoare în direcția mea.

— Locul ăsta îți dă fiori! Eu mă duc de-aici.

— Atunci fă o poză demnă de Instagram și am terminat! Mi-am închis ochii și am căscat gura, făcând pe moarta.

S-a văicărit că *nu-și dorește o viață ca asta*, dar imediat s-a auzit de câteva ori declicul aparatului de fotografiat, într-o succesiune rapidă.

— Nu duhnește acolo?

— Nu foarte tare, serios! Am tras adânc aer pe nas, încercând să-mi dau seama ce mirosea atât de ciudat. Mirosul îmi amintește oarecum de o zi de toamnă umedă. Știi tu! Frunze putrezite și, poate, amoniac...

— Pfui! Lyrica s-a făcut că vomită. Deja sunt sătulă până-n gât. Și mă topesc nu alta în arșița asta!

M-am tras mai încolo și am bătut ușurel cu palma în lespedea de beton.

— Aici e mai răcoare. Nu vrei să vii și tu?

Lyrica și-a dat peste cap ochii de un albastru artificial de la lentilele de contact, care se asortau cu o șuviță vopsită în aceeași nuanță, semn că nu-i plăcea umorul meu.

— Vreau aer condiționat! Și un cocktail cu fructe pe una dintre insulele alea pe care, chipurile, trebuia să le explorăm. Nu să pierd vremea într-un cimitir afurisit. Tata ne-a promis insule!

În timp ce o priveam cum trage de tivul șortului mult prea scurt, mai că am auzit-o pe mama zicându-mi: „Dacă trebuie să tragi de-o

haină, înseamnă că-i prea scurtă.” M-am întrebat dacă, dincolo de părul vopsit, de machiaj și de atitudinea ei, fata asta avea vreo calitate care să o salveze. Zborul de cinci ore din California până în Carolina de Sud n-a făcut decât să confirme faptul că era o răsfățată care voia să vadă cum e să caute locații de filmare. Bineînțeles că tatălui, renumitul regizor, îi îndeplinise dorința micii sale prințese colorate. Nu trecuseră nici două ore de la aterizarea în Charleston și-mi venea s-o trimit înapoi acasă. Mică și plinuță, Lyrica era o fată gălăgioasă care refuza să fie ignorată. Mi-am pus în gând să nu-i bag în seamă fadoselile pe toată durata proiectului, dacă era posibil.

Renunțând la ideea de a face poza perfectă, m-am săltat de pe lespede de beton și am ieșit din criptă. Lyrica mi-a înapoiat aparatul de fotografiat, în timp ce urcam poteca de pământ, ocolind bălțile de noroi lăsate de ploaia recentă. M-am oprit sub o magnolie care mirosea a lămâie și mi-am făcut o poză cu telefonul.

— Cam multe selfie-uri, nu crezi? mi-a zis Lyrica pe un ton sarcastic, făcându-și vânt cu un pliant pe care îl luase de la intrare și care promova un tur nocturn al cimitirului.

— Trebuie să mențin interesul urmăritorilor mei, am mormăit, aplicând un filtru și adăugând descrierea #laumbromagnoliilor. Am adăugat și locația Cimitirului Magnolia și am trimis poza pe rețelele sociale înainte să pornim la drum. Hai să mai facem câteva poze la mausoleul acela în formă de piramidă, după care putem pleca spre insule.

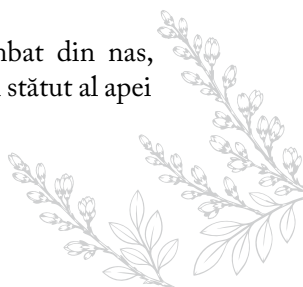
Lyrica a alungat o muscă, călcând apăsător alături de mine.

— Nu-mi amintesc să existe vreo scenă cu un cimitir în *Dincolo de valuri*.

— Nu există. E doar o muncă de documentare pentru următorul meu proiect.

Chiar proiectul pe care regele producției de film, Whit Kessler, îl amânase, asigurându-se că tot eu aveam să intervin și să curăț mizeria pe care o lăsase în urmă după ultima sa aventură. Fostul idol al adolescenților, devenit producător, nu-și putea ține pantalonii pe el nici în ruptul capului.

— Nu sunt toate cimitirele la fel? Lyrica a strâmbat din nas, părând neimpresionată, ba poate chiar jignită de mirosul stătut al apei puțin adânci ce ne înconjură.



— Nu. Scenariul prevede un cimitir uriaș, cu o atmosferă tipic sudică, cu mlaștina sărată și stejarii acoperiți cu mușchi spaniol. Am arătat cu un gest larg mormintele care se întindeau cât vedeai cu ochii, descriindu-i, în același timp, scena unei răpiri dintr-un thriller psihologic.

Lyrice a căscat.

— Putem merge mai departe? Mi-e atât de sete!

Am înghițit cu chiu, cu vai replica sarcastică ce-mi stătea pe limbă, de parcă aș fi înghițit un biscuit cu sos închegat. Am reușit, concentrându-mă asupra morților – o ocupație mai plăcută decât situația profesională enervantă în care mă găseam.

După ce am fotografiat mormântul în formă de piramidă din mai multe unghiuri, am bătut tot drumul înapoi prin acest vast cimitir din Carolina de Sud, oprindu-ne la intrare doar cât să arunc câțiva bănuți în cutia pentru donații.

Am trecut strada și ne-am urcat în mașina închiriată, un Chevrolet Impala alb. Lăsasem mare parte din trecutul meu în urmă, dar nu și pasiunea tatălui meu pentru mașinile Chevrolet.

Nu voiam să cad pradă amintirilor cu tata, care mă duceau mereu cu gândul la mârșăvia pe care o comiseseam față de el, așa că, la cererea plângărească a Lyricăi, am dat aerul condiționat la maxim. În timp ce se tânguia de parcă trăgea să moară, am descărcat rapid fotografiile pe laptop și le-am trimis echipei de producție.

Cu documentarea din cimitir bifată pe lista cu lucruri de făcut, am revenit cu gândul asupra filmului care mă adusese pe meleagurile acestea și, pornind motorul, am luat-o pe traseul scurt spre podul Ravenel, care traversa râul Cooper și lega centrul orașului Charleston de Mount Pleasant.

— Am închiriat o barcă cu care să ieșim în larg și să explorăm insulele barieră de-a lungul coastei. În plus... Am dat să-i înșir o listă întreagă cu locuri pe care trebuia neapărat să le vedem și pe care mi le notasem în avion, la prima lectură a scenariului, dar Lyrica a dat volumul mai tare și a început să cânte cât o ținea gura o melodie de Chris Stapleton. Avea o voce surprinzător de bună – o combinație între Elvis și Adele – dar, chiar și așa, nu-mi plăcea faptul că-mi întrerupsese șirul gândurilor.

Tatăl ei, Les Morgan, laureat al unui premiu Oscar, mă sunase de dimineață, în drum spre aeroport, pe mine, Sonny Bates, *un nimeni*.

— Bates, învaț-o pe fiică-mea tot ce știi. Fă imposibilul posibil. Apoi a încheiat convorbirea la fel de brusc cum o începuse.

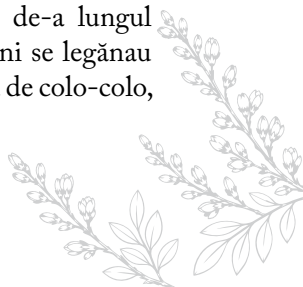
M-am uitat la Lyrica, care cânta la o chitară imaginară, și am conchis că *imposibilul* rămâne imposibil. Însă ceva trebuia să se întâmple neapărat: insula perfectă trebuia să-mi iasă în cale în următoarele câteva zile. Preferabil, astăzi.

În timp ce băteam darabana cu degetele în volan, mi-a venit în minte descrierea scenografului. *Imaginează-ți o combinație de farmec specific ținutului de coastă și atmosferă de insulă*. În clipa în care am intrat la ședința de producție din biroul nostru din LA și am auzit cuvintele „coasta Carolinei de Sud” și „insulele barieră”, am avut presimțirea sumbră că locația filmărilor avea să devină, mai devreme sau mai târziu, scena unui deznodământ apocaliptic. Teama de a o înfrunta era mai grea decât mirosul de mâl care plutea dinspre mlaștinile din apropiere, în timp ce mașina trecea de al doilea kilometru al podului suspendat pe cabluri.

Conștientă de toți aspiranții la postul de manager de locații care așteptau la coadă, gata să profite de orice ocazie pentru a-mi ocupa locul, n-am avut de ales decât să accept să mă duc la Charleston și să găesc, pe ultima sută de metri, o locație care s-o înlocuiască pe cea care fusese respinsă, cu filmările programate să înceapă în doar două săptămâni. Bineînțeles că asta însemna să o suport pe fata răzgâiată în preajma mea cel puțin opt săptămâni, dar nici în privința asta n-am avut de ales. Fugisem de acasă acum cincisprezece ani și ceva ca să-mi desfac aripile și să zbor, dar culmea e că niciodată nu m-am simțit mai închisă într-o colivie decât acum.

Un sfert de oră mai târziu, am prins un loc de parcare și i-am cumpărat Lyricăi un energizant, ca să nu se oflească de tot sub cerul de iunie al sudului. *Biata de ea!*

— Acest debarcader ar fi locul ideal pentru filmarea unor scene secundare pline de farmec, am mormăit în barbă, admirând priveliștea. Restaurante și prăvălii pitorești se înșirau de-a lungul pieței aglomerate, în timp ce o varietate de ambarcațiuni se legăneau alene la docuri. Turiști de toate felurile și culorile umblau de colo-colo, cu genți frigorifice și aparate de fotografiat în mână.



Am ridicat aparatul și am făcut câteva poze.

— Să notăm locul ăsta. L-aș vedea potrivit într-un montaj după scena salvării.

— Bine, a zis Lyrica oftând. Durează o veșnicie. O să ajungem vreodată pe insule?

— Proiectul presupune mai mult decât vizitarea unor insule. Clocoteam, gata să mă lansez într-o tiradă, dar ar fi fost o pierdere totală de timp, așa că am inspirat adânc, trăgând în piept mirosul de fructe de mare prăjite și de aer sărat. Amestecul de arome familiare a trezit în mine amintiri din copilărie, înainte de a le putea stăvili. N-aveam timp să mă las în voia lor, așa că mi-am tras ochelarii de soare pe ochi și m-am strecurat în mulțimea de trecători, lăsându-mă purtată de valul lor, în speranța că acesta ne va arunca pe mine și pe asistenta mea, ce-și târșăia picioarele în urma mea, în fața unei agenții de plimbări cu barca.

Agenție era mult spus, am constatat, în timp ce ne apropiam cu pași șovăielnici de o clădire care arăta mai degrabă ca o gheretă de bilete. Ce mai contează! Important e că îmi rezervase un tur.

Ghidul nostru Tom, care era și proprietarul, ne-a condus de-a lungul lanțului de insule barieră, despărțite de canale întortocheate și mărginite de mlaștini sărate. Apa nu era agitată, dar nici prea liniștită. Mă temeam că următoarea dilemă a Lyricăi avea să fie răul de mare, dar când m-am uitat în direcția ei, am găsit-o tolănită pe bancheta de la pupă, făcând plajă. Locuia în Malibu și avea probabil propriul iaht, așa că se simțea negreșit în elementul ei. Trebuie să recunosc că buclele ei în nuanțe de turcoaz și violet își păstrasera luciul perfect, iar produsele cosmetice de marcă pe care le folosea trebuie să fi fost făcute din pulbere magică, altfel nu-mi explic cum era posibil ca, după o zi aglomerată cu zboruri și drumuri cu mașina în aerul umed specific sudului, Lyrica să arate la fel de proaspătă ca o margaretă în toate culorile curcubeului. Eu, în schimb? Nu aveam un buget de milioane de dolari pentru produse de înfrumusețare, așa că arătam ca un trandafir ofilit, care fusese călcat în picioare și apoi prăjit bine pe toate părțile.

— Ești bine, Lyrica? am întrebat-o doar ca să fiu sigură.

A ridicat degetul mare în semn de aprobare, apoi și-a aranjat pe nas ochelarii de soare Cartier cu rame aurii și lentile roz.

Ușurată s-o știu astâmpărată pentru moment, am scos o hartă a insulelor barieră și m-am tras mai aproape de Tom, ca să-i spun ce trebuia să vizităm.

Faptul că aveam gândire vizuală și un simț dezvoltat al locurilor îmi pica cum nu se poate mai bine, când trebuia să transpun cuvintele de pe o pagină în imagini din viața reală. Numai că locația acestui film trebuia să respecte câteva condiții practice, un lucru pe care eram nevoită să i-l reamintesc Lyricăi atunci când insista să alegem insula cu stațiunea de lux.

I-am făcut semn lui Tom să nu se oprească, clătînând în același timp din cap.

— Ne trebuie o proprietate cât mai rudimentară, cu o plajă întinsă și izolată.

Ne mai trebuiau și câteva facilități esențiale, cum ar fi toalete ușor accesibile și surse de energie fiabile, dar nu mi-am răcit gura de pomană, încercând să-i explic asta *asistentei* mele.

După ce am vizitat câteva insule promițătoare și am făcut sute de poze, Lyrica s-a lovit de un zid. Nu la propriu, dar dacă ar fi existat vreunul în apropiere, sigur aș fi găsit un colț în care să-i înfig nasul.

— Mi-a scăzut glicemia. Musai să mănânc! O lacrimă mare i s-a rostogolit pe obrazul dolofan, sincronizându-se perfect cu criza ei de nervi.

Hotărâtă să scurtăm excursia, i-am spus lui Tom să se întoarcă la debarcader, dar tocmai atunci am zărit în depărtare, pe insula vecină, ceva ce mi-a atras atenția.

— Putem să ne oprim pe insulița aia, doar să aruncăm o privire rapidă? am întrebat, în timp ce Lyrica scotea un geamăt de protest. Chiar că-mi venea să o ciupec.

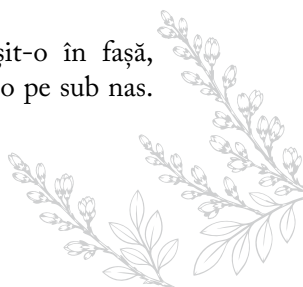
Tom a clătinat din cap, dar a încetinit barca.

— Insula Indigo este proprietate privată.

— Insula Indigo? Ce nume misterios! Am arătat spre mica plajă. Nu stau mai mult de un minut sau două.

— Dar, doamnă, accesul e interzis! Unii chiar spun că insula e bântuită. Nu vreți să vă puneți cu locul ăla.

Fiindcă n-aveam chef de o polemică, am înăbușit-o în fașă, scoțând o bancnotă de o sută de dolari și fluturându-i-o pe sub nas. Cât ai clipi, ghidul a îndreptat barca spre țarm.



La prima vedere, Insula Indigo părea pustie. Plaja semăna mai degrabă cu un cimitir de crengi pietrificate, victime ale intemperiilor și ale trecerii timpului. Chiar acolo unde se termina plaja, câțiva arbori încrustați cu sare se înălțau unul lângă altul, ca o fortăreață, împodobiți cu șiraguri de stridii și cochilii de scoici care sunau precum clinchetul aplauzelor unui alai de zâne în adierea vântului.

— Acesta ar fi un decor cu adevărat unic pentru o scenă, am zis arătând spre arborii împodobiți cu cochilii.

Lyrica a dat din umeri, fără a se sinchisi deloc să-și imagineze o scenă într-un asemenea decor.

Ei bine, eu mi-o imaginam deja și voiam să explorez această insuliță ciudată mai îndeaproape, așa că am sărit din barcă și am pornit spre pădure.

— Stai! a răcnit Lyrica, dezechilibrându-se la coborârea din barcă și pornind împleticită pe nisip.

Am ridicat palmele ca să o opresc.

— Așteaptă în barcă. O să mă grăbesc!

Părea să-și fi revenit după criza provocată de scăderea glicemiei, pentru că a început să se deplaseze cu pași apăsăți pe mica plajă, ferindu-se de bucățile de lemn aduse de valuri.

— Nu! Vreau să văd și eu!

Un oftat mi-a scăpat printre buzele încruntate.

— Bine.

Ne-am aventurat pe sub bolta slab luminată a stejarilor vechi de secole și a palmierilor pitici și subțiratici. Parfumul îmbietor al florilor galbene de iasomie, încolăcite prin desiș, ne-a purtat de-a lungul unei poteci bătătorite. Curând, pădurea s-a deschis într-o poiană în care era pitită o gospodărie mai potrivită parcă pentru o fermă din sud decât pentru o insulă.

— Uau, a șoptit Lyrica, în timp ce ne lungeam gâturile în toate direcțiile ca să admirăm întreaga priveliște.

În inima luminișului se înălța un conac vechi. Construit din cărămidă roșie, cu trei caturi și, la intrare, cu colonade albe, acum îngălbenite de vreme, conacul în stil georgian îmi amintea de un bătrân obosit de trudă și viață grea. În timp ce ocoleam grădina de

legume luxuriantă, am observat un alt câmp, la dreapta, năpădit de plante necunoscute ce semănau a buruieni.

Tot timpul cât am explorat domeniul, dând o raită și în clădirea veche plină cu echipamente agricole și altele asemenea, am avut senzația stranie că eram urmărită. Fiindcă n-a apărut nimeni, m-am îndreptat spre casă, am urcat treptele largi spre verandă și am bătut la ușa din față vopsită în albastru închis. După câteva încercări eșuate de a convinge pe cineva să răspundă, am renunțat și am zăbovit încă puțin, privind în jur și trecând în revistă panourile solare, cabina de duș din curte și butoaiile cu apă de ploaie.

— Îmi place la nebunie frumusețea sălbatică a acestui loc, dar nu cred că ar putea găzdui o producție cinematografică de amploare.

— Filmul e despre naufragiul unui grup de adolescenți. Lyrica a făcut o piruetă. Aici arată mai mult ca la țară, și nu merge.

— Așa-i. Mi-am îndepărtat părul năclăit de pe ceafă, bucurându-mă de briza ușoară ce-mi răcorea pielea înfierbântată. Lăsându-mi părul să cadă înapoi pe ceafă, mi-am scos telefonul și am citit cu voce tare rezumatul scurt al filmului pe care-l salvasem în fișierul cu notițe. „Niște adolescenți fugari ies în larg cu o barcă furată, dar, în cele din urmă, naufragiază pe o insulă undeva pe coasta de est. La început, totul merge strună, iar grupul se bucură de libertatea nou dobândită pe insulă, dar curând lucrurile se schimbă când rezervele de hrană se epuizează și nervii încep să cedeze. Pe măsură ce situația devine tot mai disperată, instinctul de supraviețuire îi va pune la grea încercare pe cei mai rezistenți și mai ageri la minte. Nevoia îi va împinge să încheie alianțe, care vor fi otrăvite de invidie și trădare. Izolați și împinși la limită, vor fi nevoiți să lupte împotriva stihilor, a propriilor demoni și unii împotriva altora.”

— Ei bine! N-are niciun rost să mai stăm. Hai să ne luăm tălpașita! Lyrica a făcut un pas hotărât, de parcă ar fi vrut să mă convingă s-o iau din loc.

— Ar fi trebuit să rămâi în barcă. Am pornit agale spre grădină. Roșiile pârguite răspândeau un parfum dulceag, iar vrejurile de castraveți atârnav grele sub povara roadelor de un verde crud. M-am lăsat furată de frumusețea grădinii, o adevărată desfătare pentru ochi, dar bombănelile din spatele meu au risipit farmecul momentului.

